

רשמה א.ב.

פרוטוקול מספר 30/ב'
מישיבת הוועדה לענייני פנים
שהתקיימה ביום ג', ג' תמוז תשי"ז - 2.7.57
בשעה 08.35

משתתפים:

- י. ריפתין - יו"ר
- ד. בר-רב-האי *
- ד. הכהן
- ר. הקטין
- י. ישעיהו
- ח. לנדאו
- ש. פרלשטיין
- י. שופמן

מזמנים:

- מר סילברסטון - משרד הפנים
- מר רוטנברג - משרד הפנים
- מר גלס - משרד המשפטים

סדר-היום:

1. חוק לתיקון פקודת בנין ערים (ניסוח סופי)
2. חוק לתיקון פקודת מקומות רחצה ציבוריים, תשי"ז-1957.
3. ש ו נ ו ת:
  - (א) מכתבו של המחזקט בירגור בענין בורות פתוחים
  - (ב) ענין קריה-בניטין
  - (ג) פניית מועצת פועלי עפולה בענין חלוקת העיר
  - (ד) ענין תופיק זיאד
  - (ה) הריסת מבנים בכפרים ערביים.
4. חוק לתיקון פקודת העיריות, תשי"ז-1957.

היו"ר י. ריפתין:

פותח את הישיבה.

1. חוק לתיקון פקודת בנין ערים

היו"ר י. ריפתין:

בישיבה הקודמת פייטנו את הדיון בחוק זה, אבל נשארו עוד מספר עניינים פתוחים כמד ההכרעה בשאלת הבוררות או בית-משפט, שאלת הריבית ושאלת האינסטנציה הפוסקת לגבי הסווי היחסי.

מר גלס:

בקשר עם האלטרנטיבה בית-משפט או בוררות קיבל שר הפנים את מסאלתה של הוועדה: באין הסכמת הצדדים יעבור הדבר לביהמ"ש. יחד עם זה הוכנס תנאי שאם הצדדים יסכימו - יעבור הדבר לבוררות.

בקשר לריבית הלך שר הפנים לקראת הוועדה טחצית הדרך: הענקת סמכות לביהמ"ש או לבורר לפסוק ריבית ולקבוע את שיעורה, אבל לא חיוב.

ועדת הפנים - 2.7.57

מר גלס:

טעיף 20(ד) נשאר ללא שינוי. בענין זה שומר לעצמו ח'כ לנדאו הסתייגות.

2. חוק לתיקון פקודת מקומות רחצה ציבוריים

הינר י. דיפתיון: (קורא את החוק).

ח. לנדאו:

בדיון בכנסת הו בעה דעה שרצוי שסמכות זו תועבר לרשויות המקומיות. שהרי גם אם הסמכות תוענק לשר, הביצוע הטעמי יהיה בידי הרשויות המקומיות. אם מועצה כלשהי תתירשלת בתפקידה - יש תמיד לשר אפשרות לאלץ אותה לפעולה. עדיין לא היתה סמכות כזו בידי הרשויות המקומיות שהפגינו התרשלנות. אשר כתוצאה ממנה דורש השר את הסמכות לעצמו.

י. יסעיהו:

יש שטחים של חוף הים שאינם נמצאים בפיקוחה של שום רשות מקומית, וגם אותם צריך לכסות. אין אפוא ברירה אלא למסור זאת בידי הסטלה. אני מבין שכוונת החוק היא למנוע גם סכנת היים וגם סכנת בריאות, וכאן אני רוצה להוסיף עוד את בריכות-השחיה שאינן מפורטות בחוק. ישלה להיות טענה שאם יהיה כתוב "בריכות שחיה" יפרש זאת מישהו ככולל גם מקוואות, ולכן אולי טוב לכתוב בפירוש "בריכות שחיה למעט מקוואות", אם כי אני כשלעצמי לא הייתי מתנגד לכלול גם את המקוואות בפיקוח זה.

הינר י. דיפתיון:

אולי אפשר לנסח זאת כך: "שר הפנים רשאי לאסור בצד על רחצה, או להסמיך את העיריות לעשות זאת". מדוע אי-אפשר לכלול את שתי האפשרויות הללו בחוק? אם יש עיריה היכולה לבצע פיקוח זה בכוחות עצמה - תעשה זאת. במקומות אחרים יעסוק בכך שר הפנים.

אשר לבריכות-שחיה: אנו מבדיל בין ובין מקוואות. החוק הזה אינו עוסק בפעולות רגילות של היגינה אלא בדברים הקשורים בענייני בטחון כמו מערבולות וכו'. שאלה זו יכולה להיות קיימת בבריכות-שחיה שסם יש בעיה של גידור וכו', מה שאין כן במקוואות.

ד. הקטיון:

אשר למסירת הסמכות לרשויות המקומיות - אנו יודעים את אי-הסדרים בעיריות, ואת הענין הזה צריך למצוא דרך להבטיח בטכניטום של הבטחה ואין לסמוך בעניין זה על העיריות.

גם אני חושבת שצריך להכניס לחוק את בריכות-השחיה. כולנו יודעים את סכנת הבילהרציה שבהן, והדברים הללו צריכים להימצא כולם ביד מרכזית אחת שתפקח עליהם בכל הארץ.

אין לי חשש ביחס למקוואות. אינני רוצה להפקיר את בריאותן של נשים. אצלנו דתיות. זה לא עסק פרטי, והחוק הזה איננו בא כסנקציה אלא כדאגה לסדר ולבטחון ואנו יודעים שגם שם מתרשלים בעין זה לא מעט, וצריך לפקח. אינני חושבת שתהיה כלל התנגדות מצדם.

ח. לנדאו:

הפיקוח העיקרי על בריכות שחיה הוא בריאותי ולא בטחוני, וזה שייך למשרד הבריאות ולא למשרד הפנים. כוונת החוק הזה היא לפתוחים ואילו הבריכות אינן כל-כך רשות הרבים. אם יש עליהן פיקוח מטעם משרד הבריאות - אל לנו להתערב בכלל.

י. יסעיהו:

יש בארץ מספר מרחצאות ציבוריים. האם חל עליהם פיקוח כלשהו גם אם אינם ענין של רשות הרבים?

מר רוטנברג:

רצוני למנוע אי-הבנה. החוק לא בא להטיל הוראות פיקוח על נקיון וכו'. על כך יש חוקים בקשר לבריאות העם והפיקוח על הרחצה. אבל לפי כל החוקים הקיימים

ועדת הפנים - 2.7.57

טר דומנברג:

אין אפשרות לאסור על מישהו את הרחצה, ואת החלל הזה בלבד בא החוק הזה לטתום. כל השאלות בקשר עם בריאות וכו' אין מקומן פה.

לשאלת העברת הסמכות הזאת לרשויות המקומיות - אינני חושב שמהיה התנגדות אם יכתב שהסדר רשאי לעצב את הסמכות לרשויות המקומיות.

ח. לנדמן: צריך לתת לרשות מקומית אפשרות לאסור את הרחצה גם ביומטה היא.

מר גלס: מה שנוגע לסמכויות של היום: יש הוראה בפקודת העיריות הטעניקה סמכות לעיריות לכונן, לקיים ולהסדיר מרחצאות ובתי-רחצה ציבוריים. זה כולל כל מקום של ציבור יש גישה אליו. אינני יודע באיזו סידה העיריות הסונות השתמשו בסמכויות אלה, אבל הן ישנן. "להסדיר" כולל הנהגת שיטת דיסוי, מה שכולל גם אפשרות פיקוח.

אינני זוכר כרגע בדיוק, אבל אני בטוח שבפקודת בריאות העם יש אפשרות לסלטונות המקומיים והמרכזיים להתערב במידה שיט טפגע סניטרי כלשהו בבית-סרחן ציבורי, עד כדי סגירת המקום. אינני יודע באיזו סידה מפעילים זאת.

בצווים הסונזים של הרשויות המקומיות יש סמכות לפקח על שפת-הים. אבל בימי המנדט היו חלקים גדולים של שפת-הים מחוץ לסטח שיפוטן של רשויות מקומיות, ודוקא אלה היו המסוכנים ביותר. מטום כך באה פקודת מקומות רחצה ציבוריים, אשר איננה חלה על רשויות מקומיות. אך גם היא היתה מכוונת רק לפיקוח ולא לאיסור מוחלט. החוק הטוצע מדבר על אותה פקודת מקומות רחצה ציבוריים, אבל טעניק את הסמכות לטר הפנים גם לאסור רחצה ולא רק לפקח.

מה שנוגע לפיקוח על בריכות-סחיה - אור הפירוט הטצמצם הנתן לאחרונה ע"י ביהמ"ס העליון לגבי סמכויות הרשויות המקומיות, יתכן שמישהו יטען שבריכות סחיה אינן שייכות לכאן. יכול להיות שזה נכנס לתחום הסמכות המסטרית הכללית של העיריה, האומרת שהעיריה רשאית לעשות אותם מעשים הדרושים כדי לשמור על בריאות הציבור והבטחון, וזה נוסף לסמכות המקבילה של סדרו הבריאות עד כמה שזה נוגע למפגעים סניטריים.

מר סילברסטון: ברור שיש סמכויות לרשויות המקומיות, כפי שהסביר טר גלס, ונדמה לי שגם לאסור לחלוטין. האיסור סמאפשרים לטר אינו בא כסנקציה על כך שמקום רחצה כלשהו אינו מנוהל כסדרו. הכוונה היא לאיסור סלכתחילה במקרה שאין תרופה. אך אין החוק הזה בא לפגוע בסמכות של העיריות והרשויות המקומיות שכבר ישנה בידיהן.

ס. פרלסטין: מדוע אי-אפשר לומר בחוק: "לטעט מקומות שהם בסמכות העיריות והרשויות המקומיות"? אינני רוצה שתיווצר כפילות, סיהיו שתי רשויות הטטפלות באותו דבר.

היור' י. ריפתין: מהי הסיבה הכלת-אמצעית שבגללה הציעו את החוק הזה?

סנית, כאן מדובר על איסור אבסולוטי גם לגבי מקומות מסוכנים. האם לא כדאי להסאיר בכל זאת פתח לרשויות?

מר גלס: במקרה כזה ישתטס הסר בסמכות של הסדרה שיש בחוקי העזר ולא בסמכות האבסולוטית של הסעיף הזה.

ועדת הפנים - 2.7.57

מר סילברסטון:

הרקע המציאותי לחוק הוא שלפני מספר שנים היה ריבוי מקרי אסונות. היה מקרה של קייטנת ילדים בהרצליה שכמה מילדיה טבעו. הוקמה אז ועדת חקירה שאחת מטסקנותיה הייתה לחזק את הוראות החוק בנדון. הסמכות שניתנה לטר בחוק מקומות חצה ציבוריים לא הייתה לאסור רחצה, אלא סמכות הפוכה: להכריז על טח כלשהו כמקום רחצה ציבורי. ואז יכול המטונה על הסחוז לעשות את ההסדרים הדרושים. על-מנת להבטיח שניחד עם אפשרותו של הטר להכריז על מקום רחצה ציבורי תהיה לו גם סמכות לומר: אבל בתוך הסטח הזה יש נקודה מסוימת האסורה לרחצה - ראינו צורך בחוק הסוצע. הכוונה הראשונית הייתה לגבי טח שאינו מוניציפלי. אח"כ התחלנו לחשוב אם לא לתת אותה סמכות לרשות מרכזית גם למקומות מוניציפליים, והוחלט בחיוב.

ח. לבדאוו:

אם כך - אין כיום לרשות מקומית סמכות לאסור מסע.

מר גלס:

אין.

מר סילברסטון:

ברוב הרשויות המקומיות יש כיום חוקי-עזר על סמך הסמכות המפורטת "להסדיר" חוקי-עזר אלה יש בהם גם הוראות על איסור, אם כי יש ספק אם הן חוקיות. עכשיו נותנים את הסמכות לטר לאסור גם בטח מוניציפלי.

ש. פרלמטיין:

מדוע לא להוסיף את הסמכות לאסור באותו חוק הנותן לרשויות המקומיות סמכות להסדיר? מדוע להוסיף זאת דוקא בחוק המספיק את כל הפנים? אני חושט מפני כפילות, כי לא ברור מי יהיה המפקח על הביצוע. לא ייתכן שעל טח שיוכרוז כמקום רחצה תפקח הרשות המקומית, ואילו על טח הסטון לו טיד, בתחומה של אותה רשות מקומית, יפקח מסרד הפנים על איסור רחצה. צריך אפוא למסור את רשות האיסור המוחלט לאותן אינסטנציות שיש בידן כיום סמכויות של הסדר. במקום שאין רשות מקומית שבידה סמכויות הסדר כאלו - צריכות הסמכויות להימצא בידי כל הפנים, אבל לא בצורה בה הוגשה הצעת החוק.

י. יסעיהו:

דברי ההסבר של היועצים המספטיים דקווי חיזקו את דעתי בנוגע להרחבת המקומות שעליהם יחול התיקון הזה. אני מבין שהצו בחוק אינו מוחלט אלא יכול להיות מותנה. מקום מסויים יכול להיות סכנה מבחינת בריאות, אבל אם ייעשו בו סידורים מתאימים - יהיה מותר. הוא הדין בסיבות בטחון.

הוזכר כאן מקרה הרצליה. לי יש הרוטס שעבין חוף ת"א הוא שעורר את הבעיה. כשהייתה פרטת זיהום חוף הים בת"א, התירה עיריית ת"א להתרחץ ואילו מסרד הבריאות אסר.

הינריך י. דיפתיין:

אלמלא עמדנו לפני סיום מושב הכנסת, אולי הייתי מבקט סקירה יותר מקיפה. אבל אני מקבל את ההנחה שיש עוד חוקים ותקנות בעבין זה ואין אנו יכולים בחוק זה לפתור את כל השאלות הגובלות, וכנראה היו למססלה ניטוקים שלא הביאה הצעה יותר מקיפה.

בכל זאת נשארו שתי שאלות פתוחות: (1) בעיית מתן הסמכות לרשויות המקומיות; (2) בריכות-סחיה, בסידה שהדבר קטור בסכנה ברורה ולא בפיקוח סניטרי רגיל.

לגבי העבין הראשון אני מציע לומר סטר הפנים רשאי לאסור, וכן נוטיף עוד פסקה האוסרת שהיא רשאי להעביר מטמכות זנו לרשות מקומית. לגבי העבין הסני אני מציע שבכל זאת נוטיף גם את בריכות-הסחיה, כי גם בהן יכולה להתעורר שאלה של בטחון: גידור וכו'. יש גם שאלה של ביצוע. לגבי חוף ת"א למסל אני יודע שהיה איסור להתרחץ, והאיסור לא קויים. אבל שאלה זו איננה שייכת לחוק הזה.

ועדת הפנים - 2.7.57

מר רוטנברג:

לענין הבריכות: החוק הזה לא בא כסנקציה אלא כדי לאסור מראש בריכות-סחיה הן עפ"י רוב רכוש פרטי ולא ציבורי. עצם הקמת הבריכה טעונה איסור של הוועדה לבנין ערים, מסדר הבריאות וכו', ואלה טאטרים כבר שהקום מתאים.

בקר לרשויות המקומיות - אם ח"כ פרלסטיין רוצה לתת להן את הסמכות - לא כאן המקום לעשות זאת אלא בפקודת הרשויות המקומיות הנותנת להן סמכות לפקח. הצעת היו"ר שתקבלת אפוא על הדעת: שהשר יכול, אם הוא רוצה, להעביר סמכות זו לרשות מקומית. יש גם לזכור שרשות מקומית פירושה מועצת עיריה, ועד שהם מסיימים את הדיונים אם לאסור או לא עובר הקיץ, ויש מקרים שהאיסור נדרש מיד.

ח. לנדמן:

אני רוצה להציע כפסדה: שבחוק הזה נסמין את שר הפנים לאסור את הרחצה, מבלי לפרט שטח סוב-ציפלי או לא. אך נוסף תוספת: שהחוק הזה יסמין עיריות באופן בלתי-אמצעי לאסור מקומות רחצה. כלומר: שהסמכות הזאת תנתן במקביל לשר ולרשויות המקומיות. אם הרשויות יתרשלו במילוי הפקידון - תסאור סמכות עליונה בידי השר, ואת המילוי הזה יהיה כפול - המועצה המקומית לא תתרשל בענין זה.

ט. פרלסטיין:

אני מציע שר הפנים יסמין את הרשויות המקומיות והעיריות וסאיות, לאסור בצו על רחצה בחלק מסוימים של חוף הים.

מר גלס:

האלטרנטיבות הסונות הן יותר ענין של בוסח טאטור ענין סהות. הובע כאן ספק אם אפשר לתקן את פקודת העיריות בחוק זה. יש לכך כבר תקדימים. נראה לי אפוא שכדי להטיג את המטרה המבוקשת, לתת סמכות מקבילה לשר ולרשויות המקומיות, אפשר לתקן את סעיף 98(2) של פקודת הרשויות המקומיות בכיוון זה. ברור שזה בובע מעצם הצעת החוק ואין זה בוסטא חולט ולכן אינו דורס קריאה ראשונה טוב בכנסת.

סעיף 1 של החוק הזה מסאור אפוא כמות סהוא. סעיף 2 ייהפך לסעיף 3, ויתווסף סעיף 2 חולט האומר: "בסעיף 98 לפקודת העיריות, פסקה 2, בסוף יבואו מלים אלו: ולאסרה. סמכות לפי חוק זה אינה בורעת מסמכות לפי כל חיקוק אחר".

בקר לבריכות-סחיה: אנו טסוכנעים שהחוקים הקיימים, הן הסמכויות של הרשויות המקומיות בתור סכאלו והן פקודת הסלאכות והחטעיות, הסדרתן, נותנים סמכויות של הסדר מלא של הענינים הללו, לרבות סגירה מטעמים סניטריים.

- הדחלט:
- (1) לקבל את הצעת מר גלס: להוסיף סעיף סלפיו יתוקן סעיף 98(2) בפקודת העיריות ע"י הוספת המלה "ולאסרה".
  - (2) בענין בריכות-סחיה יססור היו"ר בכנסת סהטאלה נחעוררה והוועדה רואה בה חסיכות, אבל מתברר שהענין מוסדר בחוקים אחרים.
  - (3) הוועדה ספנה את חסות-לכם של סלטונות הכיצוע לחוק.
  - (4) לקבל את החוק בסני התיקונים סאוסרו.

3. שונו

(א) מכתבו של המהנדס בירגר

היו"ר י. ריפתין:

קיבלתי מכתב מהמהנדס בירגר סחיפה בענין בורות פתוחים סמהווים סכנה לילדים ועל ריבוי מקרי נפילת ילדים לבורות כאלה. חובת מסדר הפנים, לדעתו של מר בירגר, לגדור או לסתום בורות כאלה. (קורא את המכתב).

אינני חושב שהענין דורס דיון בוועדה, אבל הייתי מבקש את נציגי מסדר הפנים לקחת את הענין לסות-לכם, והיינו

ועדת הפנים - 2.7.57

היו"ר י. דיפתין:

סקבלים ברצון ידיעה בוועדה כעבור זמן מה על יזמה כלשהי בכיוון זה.

מר גלס:
עד כמה שמסדרוננו נוגע לענין זה - אני יכול למסור סבטי"ת בתי"מ"ס בקשר לגרימת מות ברשלנות במקרים כאלה היא חסורה מאד. יש פסקי-דין הסבטי"לים חובת אזהרה על בעלי הרכוש ועל המחזיקים בו, בפרט במקרים של סכנה העלולה למסוך ילדים. קיימת אפוא תרופה סבטי"מ"ע"י השלת האחריות הפלילית.

מר דוטנברג:
הבעיה נוגעת ב-99% לרכוש של רשות הפיתוח, והענין שייך אפוא בעיקר לסד האוצר והיה רצוי שיו"ר הוועדה יפנה גם את תשומת-לבו של סד האוצר שיעיר על כך למנהל רשות הפיתוח. לרשות המקומיות אין גם סנגורן שיוכל לבצע ביקורים בכל המקומות כדי לראות היכן יש בורות כאלה שצריך לסתמם.

ר. הקטיין:
אני בני חושבת שהענין שייך לסד האוצר. מתפקידה של הרשות המקומית לפקח על דברים אלה. מבחינה פורמלית אולי אפשר להטיל את האסמיה על סדר האוצר, אך מבחינה עניינית זה לא יבוצע. אשר לאמצעים המספטיים שהזכרו - הבעיה היא למנוע את העבירה ולא להעניש עליה אח"כ.

מר סילברסטון:
הצעתו של מר דוטנברג להפנות את תשומת לבו של סד האוצר הייתה בוסף על פניה למסדר הפנים ולא במקומה. מבחינה פורמלית אפשר אמנם לפנות לסד הפנים, אבל דוקא מהבחינה המעשית רצוי להפנות את תשומת לבו של מנהל רשות הפיתוח לבכטי"ו.

החולט:
הוועדה שמעה מפי נציגי סדר המספטיים על החסרה מהצד המספטי. יו"ר ועדת הפנים יפנה בסם הוועדה דרך סדר האוצר לרשות הפיתוח. יחד עם זאת פונה הוועדה למסדר הפנים בבקשה לפעיל את כל סמכותו והספעתו על העיריות למציאת אסונות בסטח זה.

(ב) ענין קרית בני-מין

היו"ר י. דיפתין:
נפגשתי לפני שבועות אחדים עם נציגי מועצת קרית בני-מין והם העלו את הטענות שהטמיעו כבר לפני זמן רב. אמרת להם שלפי טיטב ידיעתי הסד הוא המוסטך להחליט בענין זה. בינתיים שלחו תזכור לכל חברי הכנסת. הסד אמר לי שאינו חושב שהוועדה יכולה בכלל לעסוק בזה. קיבלתי עוד מברק מהמועצה, בו הם מבקשים להתקבל ע"י מליאת הוועדה, ואני חייב להם תשובה.

אני נוטה לכך שאם מועצה כלשהי מבקשת להתקבל - נקבל אותה. אבל אני רוצה שיהיה ברור: הזמנה אין פירושה קבלת מסקנות ע"י הוועדה. מסקנה יכולה הוועדה לקבל רק בענין שהכנסת מעבירה אליה.

י. יטעיהו:
הנושא הזה שימס להתנגשות בשעתו עם סד הפנים. מבחינה פורמלית צדק הסד: אין אנו יכולים לרוץ על ענין קונקרטי שלא הועבר לנו ע"י הכנסת. במכתב של מועצת קרית בני-מין יש התקפה אישית על הסד. אם אין הסכמה מצד הסד, אני מציע אמנם לקבל את המסלחת, אבל בפירוש לא לקבל מסקנות, ולהודיע להם זאת מראש, ואז יחליטו הם אם הם בכל זאת רוצים להופיע. אם הם מעוניינים דוקא במסקנות - ימצאו דרך להעלות את הענין על סה"י בכנסת.

החולט:
היו"ר יודיע למועצת קרית בני-מין שאם כי מבחינה פורמלית הדבר לא הועבר ע"י הכנסת וועדת הפנים אינה עומדת לקבל בענין זה מסקנות, הרי את המסלחת מכונה הוועדה לקבל על-מנת לסמוע אותה.

ג) פניית מועצת פועלי עפולה

היו"ר י. ריפתין: קיבלנו העתק מכתב ששלח מועצת פועלי עפולה ביחד עם המועצה המקומית עפולה לטרי הפנים, העבודה והחקלאות, כנראה נגד חלוקת עפולה ושאלת הוצאת הדמוקרטיזציה. הם מבקשים שיסמכו אותם.

אני מציע שגם בענין זה נבנה כמו במקרה הקודם: אודיע להם שהענין לא הועבר אלינו ולכן לא תוכל הוועדה לקבל בו מסקנות, אבל לשמוע אותם אנו מוכנים.

החלט: לקבל את הצעת היו"ר: ייסלח מכתב למועצת פועלי עפולה שהוועדה לא תוכל לקבל מסקנות בענינם מאחר שלא הועבר לה ע"י הכנסת, אך היא מוכנה לשמוע את דבריהם.

ד) ענין תופיק זימד

י. ישעיהו: בשעתו נדון הענין בוועדת הפנים והוועדה הטיקה מסקנות שאותן הניחה על שולחן הכנסת. הוועדה החליטה שהענין הוא טוב-יודיזה והוועדה סחכה לתוצאות המשפט. בינתיים פורטם בעתונים פסה"ד והאיש נדון ל-8 חדשי מאסר. הוועדה צריכה אפוא לנקות את שולחנה מנושא זה ולהניח מסקנות סופיות על שולחן הכנסת.

היו"ר י. ריפתין: בשעתו סונתה ע"י הוועדה ועדת-טשבה בהרכב חברי הכנסת חזני, שופמן ורוד הכהן, לעקוב אחר הענין. על ח"כ שופמן הוטל לעקב אחר מהלך המשפט ולהשיג את פסה"ד.

י. שופמן: אני מציע שהוועדה תפנה ליועץ המשפטי ותבקש העתק פסה"ד על ניטוריו.

החלט: היו"ר ועדת הפנים יפנה למפקח המשטרה ולפרקליטות מחוז חיפה ויבקש העתק פסה"ד על ניטוריו.

ה) הריסת מבנים בכפרים ערביים

היו"ר י. ריפתין: בענין זה פנה אלי ח"כ חביבי וביקש שהוועדה תקיים דיון בשאלת הריסת המבנים. אמרתי לו שהוועדה אינה יכולה לקבל מסקנות בענין זה שלא הועבר אליה ע"י הכנסת.

ד. הכהן: אני חוזר ואומר: לא כל סברק שטישהו שולח צריך להיות נדון בוועדה ולעלות על סדר-יומה. אדרבה, אני מעונין שיחקרו מה קרה בכפר הזה, כדי שנברר אחת ולתמיד את האמת בענינים מסוג זה, אבל הדבר צריך להיעשות בדרך של הצעה לסה"י בכנסת והעברה לוועדה.

היו"ר י. ריפתין: אני נוטה להסכים להצעת ח"כ הכהן, אבל בתנאי ששר הפנים יסכים לבירור כזה בוועדה. אני חושב שכל בירור טוב משתיקה. אני מציע אפוא לשאול את דעתו של השר. אם יסכים - נדון בכך בוועדה.

י. ישעיהו: אני מסכים, אבל שהשר יסכים להעביר הצעה כזאת לסה"י מן הכנסת לוועדה, על-מנת שיהיו גם מסקנות.

החלט: היו"ר יבוא בדברים עם שר הפנים ויביע לפניו את שאלתה של הוועדה לקיים בירור כזה.

4. חוק לתיקון פקודת העיריות, תשי"ז-1957

היו"ר י. דיפתין:

לפני שאנו נכנסים לדיון בסעיפי החוק
ברצוני לקרוא לפני חברי הוועדה מספר
מכתבים שהגיעו אלינו מצד גורמים שונים המציעים שינויים ותיקונים
בהצעת החוק.

קיבלנו תזכיר מעיריית תל-אביב-יפו. המכתב
מופנה ישירות לשר הפנים עם העתק אלינו (קורא את התזכיר).

עיריית רמת-גן אף היא שלחה לנו תזכיר.
המכתב הוא מאת המחלקה המשפטית של העירייה ומופנה לוועדת החוקה. המכתב
הועבר אלינו ע"י מזכירות הכנסת (קורא את התזכיר).

מכתב נוסף שנחשב אצלנו בענין החוק הזה
הוא מאת עו"ד כספי-צרוק, חתום ע"י אבשלום לשם (קורא את המכתב).

נוסף לכך יש מכתב הנוגע לחוק לתיקון
פקודת המועצות המקומיות ולא לחוק לתיקון פקודת העיריות, אבל רצוי
שאקרא גם אותו עתה (קורא את המכתב). המכתב הוא מאת עו"ד גוססן
מחיפה. סר גלס סטשרד המשפטים הפנה את מכתבו לוועדת הפנים.

את הדיון בסעיפי החוק נתחיל בישיבה

הבאה.

(הישיבה ננעלה ב-10.55)